

Εφετείο Αθηνών: 2230/98

Πηγή: Ελληνική Δικαιοσύνη 40/99, σελ. 406

(Απόσπασμα). Εργατικό ατύχημα - Ασφάλιση στο ΙΚΑ - Αποζημίωση - Εργοδότης - Πρόστηση - Πταίσμα - Απαλλαγή - Ένσταση συνυπαιτιότητας του παθόντος -. Στην περίπτωση που ο παθών από ατύχημά που έγινε ύστερα από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής - εργατικό ατύχημα - υπάγεται στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α., τότε ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση του παθόντος, ακόμη και στην περίπτωση της ειδικής αμέλειας κατά την οποία το ατύχημα έγινε γιατί δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας, εκτός αν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν, οπότε ο εργοδότης υποχρεούται να καταβάλει στον παθόντα την προβλεπόμενη από το παραπάνω άρθρο 34 παρ. 2 Α.Ν. 1846/1951 "διαφορά". Ο ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α. παθών δικαιούται στις παραπάνω, εκτός δόλου, περιπτώσεις μόνο τις παροχές που χορηγούνται από το Ι.Κ.Α. Όμως αυτός διατηρεί την αξίωση χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, κατά του εργοδότη και του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα τούτων. Στην αγωγή για την εν λόγω χρηματική ικανοποίηση στην περίπτωση του εργατικού ατυχήματος, παραδεκτά προτείνεται η ένσταση συνυπαιτιότητας του παθόντος, με την αναφορά των πραγματικών περιστατικών που τη θεμελιώνουν και το σχετικό αίτημα συνυπαιτιότητας κατ' άρθρο 262 ΚΠολΔ.

Εισηγητής: Δημήτριος Λοβέρδος

Από τις διατάξεις των άρθρων 34 παρ. 2 και 60 παρ. 3 α.ν. 1846/1951 "περί κοινωνικών ασφαλίσεων" σε συνδυασμό και με τις διατάξεις των άρθρων 16 παρ. 1 & 3 του ν. 551/1914, όπως κωδ. με το β.δ. από 24.7/25.8.1920, συνάγεται ότι στην περίπτωση που ο παθών από ατύχημά το οποίο έγινε ύστερα από βίαιο συμβάν κατά την εκτέλεση της εργασίας του ή εξ αφορμής αυτής - εργατικό ατύχημα - υπάγεται στην ασφάλιση του Ι.Κ.Α., τότε ο εργοδότης απαλλάσσεται από κάθε υποχρέωση για αποζημίωση του παθόντος, ακόμη και στην περίπτωση της ειδικής αμέλειας κατά την οποία το ατύχημα έγινε γιατί δεν τηρήθηκαν οι διατάξεις ισχυόντων νόμων, διαταγμάτων ή κανονισμών περί των όρων ασφαλείας (ΟΛΑΠ 1117/1986 ΕλλΔνη 28.112), εκτός αν το ατύχημα οφείλεται σε δόλο του εργοδότη ή του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν, οπότε ο εργοδότης υποχρεούται να καταβάλει στον παθόντα την προβλεπόμενη από το παραπάνω άρθρο 34 παρ. 2 "διαφορά". Ο ασφαλισμένος στο Ι.Κ.Α. παθών δικαιούται στις παραπάνω, εκτός δόλου, περιπτώσεις μόνο τις παροχές που χορηγούνται από το Ι.Κ.Α. Όμως αυτός διατηρεί την αξίωση χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, κατά του εργοδότη και του προσώπου που προστήθηκε από αυτόν, όταν το ατύχημα οφείλεται σε πταίσμα τούτων. Κι αυτό γιατί η παραπάνω απαλλαγή αυτών από κάθε υποχρέωση για "αποζημίωση", δηλ. για αξίωση εντελώς περιουσιακού χαρακτήρα, δεν καλύπτει και τη μη περιλαμβανόμενη σ' αυτήν αξίωση για χρηματική ικανοποίηση (ΟΛΑΠ 1117/1986 ΕλλΔνη 28.112, ΑΠ 1417/1991 ΕλλΔνη 34.52). Περαιτέρω, στην αγωγή για τη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από την αδικπραξία στην περίπτωση του εργατικού ατυχήματος, παραδεκτά προτείνεται η ένσταση συνυπαιτιότητας του παθόντος, κατά τις διατάξεις των άρθρων 299, 300, 914, 932 ΑΚ, με την αναφορά των πραγματικών περιστατικών που τη θεμελιώνουν και το σχετικό αίτημα συνυπαιτιότητας κατ' άρθρο 262 ΚΠολΔ (βλ. ΟΛΑΠ 1115/1986 ΕΕΝ 52.433, ΟΛΑΠ 423/1985 ΕλλΔνη 28.107, ΑΠ 1417/1991 ό.π., ΑΠ 1680/1990 ΔΕΝ 48.423).